

# Mesélnek a fák

Kis csemeteként kezdtem az életemet, a falu széli erdőben. Mindenki nagyon kedves volt velem, főleg a többi akácfa társam, és az emberek, akik gondoskodtak rólunk.

Nem volt a kedvenc évszacom a tél, mert a nagy hidegben mindig reszkettek az ágaim. Nagyon fáztam! Alig vártam, hogy a napsugarak végre felmelegítsenek!

A tavasz második felében apró, fehér virágok jelentek meg az ágaimon. Csodálatos illatuk furcsa, zümmögő teremtményeket vonzott oda, amiktől első alkalommal nagyon megijedtem. Szerencsére a többiek megnyugtattak, hogy ezek csak méhek, akik a virágpormat jöttek begyűjteni, hogy abból finom akácmézet csinálhassanak az embereknek. Mókás volt, ahogy apró lábaikkal a virágocskáimat csiklandozták. Megtudtam azt is, hogy a méhek fontos szerepet játszanak a beporzásban. Először nem tudtam, hogy mire jó a méz, de aztán rájöttem, hogy nagyon sok gyógyhatása van, például immunerősítő, baktériumölő, gyulladásgátló és mindezek mellett még finom, édes is. Az emberek is gyűjtötték a virágaimat. Úgy hallottam, főzete köhögéscsillapító.

Évről évre nagyobb lettem és egyre többet tudtam meg. Gyökereimben nitrogénkötő baktériumok éltek, amelyek megkötötték a levegőből a létfontosságú nitrogént, javítva ezzel a talaj tápanyagszintjét. Egyre magasabb lettem és jobban átláttam azt a kis falut, amelynek a szélén növekedtem.

Kedvenc időtöltésem volt nézni a gyerekeket, ahogy a tisztáson játszanak. Hangos kacagásuk messzire elhallatszott. Szerettem volna én is velük játszani, velük kacagni.

Egyszer csak emberek jöttek és nagyon hosszasan néztek minket. Sokunkat meg is jelöltek, köztük engem is. Nagyon féltem, rossz érzésem volt. Másnap sok ember jött nagy teherautókkal és hangos fűrészekkel. Kezdték eltűnni a fák körülöttem. Egyre jobban féltem és tudtam, hogy rám is sor fog kerülni. Felzúgott mellettem a fűrész, és belehasított a törzsembe, ami nagyon fáj. De az jobban fáj, hogy nem hallhatom többet a gyerekek hangját, kacagását. Amikor végeztek, elszállítottak valahova teherautóval.

Elkezdtek engem faragni, nem tudtam mi lesz belőlem. Amikor készen voltak, bepakoltak ismét egy teherautóba. Fogalmam sincs, mi lett belőlem. A hely ahova mentünk, nagyon ismerős volt. Rájöttem, hogy ugyanazon az erdő széli tisztáson vagyok, ahol a gyerekek szoktak játszani. Lepakoltak és otthagytak engem. Ahogy körbenéztem, a többi társamat is ott találtam, csak egy kicsit megváltozott a kinézetük.

Másnap a gyerekek hangos kacagással szaladgáltak körülöttünk. Egészen addig nem tudtam, hogy mi vagyok, amíg két gyerek oda nem szaladt hozzám, és el nem kiáltották magukat, hogy: libikóka! Majd rámültek, és innentől kezdve együtt játszottunk, ahogy mindig is szerettem volna.

Teljesült a vágyam, köztük lehetek, és közelről hallhatom a kacagásukat.